

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Český olympijský výbor**, IČO 48546607
sídlem Benešovská 1925/6, 101 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Janem Langmeierem
sídlem Na Bělidle 997/15, 150 00 Praha

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

o žalobě ze dne 11. 9. 2019 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v šetření vedeném žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-P0231/2019/DP

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce včas podanou žalobou brojil proti postupu žalovaného ve shora označeném šetření. Uvedl, že obdržel sdělení ze dne 15. 7. 2019, jímž jej žalovaný informoval o tom, že obdržel podnět ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobce

a Mezinárodního olympijského výboru (dále též „MOV“), kterého se tito měli dopustit nepřiměřeným omezováním reklamních a marketingových práv sportovců a dalších osob účastnících se olympijských her v průběhu jejich konání prostřednictvím stanovení a aplikace pravidla 40, prováděcího ustanovení 3 Olympijské charty a výkladových pravidel vydaných MOV a žalobcem k tomuto ustanovení. Za účelem prověření podezření na možné protisoutěžní jednání byl žalobce požádán o poskytnutí rozsáhlých podkladů a informací. Sdělením ze dne 31. 7. 2019 žalovaný požadoval po žalobci poskytnutí dalších podkladů a informací. Žalobce požádal žalovaného jednak o prodloužení lhůty do 15. 9. 2019, jednak o možnost nahlédnout do spisu. Žalovaný předmětnou lhůtu prodloužil do 15. 8. 2019. Žádosti o nahlížení do spisu pak nevyhověl s odkazem na § 38 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že v rámci šetření podnětu dosud nebylo zahájeno správní řízení, žalobce tedy vystupuje v pozici tzv. jiné osoby ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti pak žalovaný vyzval žalobce k uvedení a doložení právního zájmu či jiného vážného důvodu pro nahlédnutí do spisu. Dne 15. 8. 2019 žalobce zaslal žalovanému sdělení, v němž popřel tvrzení o zneužívání dominantního postavení. Postupoval totiž zcela v rámci své kompetence vymezené zákonem č. 60/2000 Sb., o ochraně olympijských symbolik. Konkrétně dle § 3 tohoto zákona žalobce vydává předchozí písemná zmocnění k užívání olympijských symbolik pro obchodní, reklamní nebo jiné obdobné účely. Žalobce dále odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 23 Cdo 2097/2011, ohledně sporu, který ve věci ochrany olympijských symbolik a ochrany před nekalosoutěžním jednáním vedl s národním podnikem Budějovický Budvar.

2. Na základě tohoto judikátu má žalobce za to, že jeho působnost je dána zákonem o ochraně olympijských symbolik, a dále mezinárodními normami, jako je Olympijská charta (s platností od 26. 6. 2019) a rezoluce Valného shromáždění Organizace spojených národů ze dne 16. 10. 2014 (dále též jen „rezoluce VS OSN“). Není tedy zřejmé, jakým způsobem by se žalobce, potažmo MOV, mohl dopustit porušení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a v čem spočívá podezření žalovaného na možné protisoutěžní jednání.
3. Rezolucí VS OSN byla potvrzena Olympijská charta. Z částí 2, 7 a 27 Olympijské charty pak vyplývá, že MOV vystupuje proti jakémukoliv politickému nebo komerčnímu zneužití sportu. Práva k olympijským hrám a k olympijskému vlastnictví jsou zcela výlučně v jeho dispozici, přičemž on určuje podmínky přístupu k nim a jejich využití. Tuto svou pravomoc může delegovat na národní olympijské výbory, k nimž patří i žalobce, a které následně mj. zajišťují dodržování Olympijské charty ve své zemi, chrání svou autonomii a odolávají všem nátlakům, jež jim mohou bránit v plnění Olympijské charty.
4. Žalobce dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že požadavek žalovaného jde v daném případě nad rámec zásady proporcionality. Žalovaný po něm nepožaduje obchodní záznamy, ani nijak jinak nezdůvodňuje, jakou by požadované informace a podklady měly mít souvislost s obchodními záznamy, když zde žádná není. Z toho plyne, že zde není dán zákonný nárok žalovaného požadovat předmětné dokumenty. Ve sdělení ze dne 15. 8. 2019 žalobce uvedl dostatek právních důvodů pro to, aby mu bylo umožněno nahlédnout do spisu v předmětném šetření. Z výzvy žalovaného nevyplývá žádný zákonný důvod pro to, aby byl žalobce povinen předložit žalovanému

tak rozsáhlou dokumentaci. Nebyl doložen zejména žádný konkrétní důvod, resp. podezření ze spáchání individualizovaného skutku, který je žalovaný oprávněn řešit v rámci své kompetence. Nebylo ani doloženo, proč jsou dokumenty požadovány v takovém rozsahu, pokud navíc nejsou podřaditelné pod pojem „obchodní záznamy“. Žalobce chtěl alespoň nahlédnout do spisu, aby si mohl vyhodnotit, zda alespoň tento obsahuje jakékoliv relevantní důvody.

5. Na žalobcův přípis žalovaný reagoval sdělením ze dne 23. 8. 2019. V jeho závěru uvedl, že stanovuje žalobci lhůtu pro dodání požadovaných podkladů do 23. 8. 2019, resp. 26. 8. 2019. Uvedené sdělení žalobce obdržel dne 26. 8. 2019. Tentýž den žalovanému odepsal, že stanovené lhůty považuje za zcela absurdní a šikanózní. Na to žalovaný reagoval sdělením ze dne 28. 8. 2019, v němž pro dodání požadovaných podkladů a informací stanovil lhůtu do 11. 9. 2019.
6. Žalobci doposud nebylo žalovaným relevantně zodpovězeno, jakým způsobem by se žalobce, potažmo MOV, mohl dopustit porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže a v čem spočívá podezření na možné protisoutěžní jednání, resp. podezření ze spáchání individualizovaného skutku, který je žalovaný oprávněn řešit v rámci své kompetence. Žalovaný svým postupem zasahuje do autonomie žalobce, který vždy jedná zcela v rámci kompetencí tak, jak mu jsou vymezeny zákonem o ochraně olympijských symbolik. Z tohoto důvodu na něj nelze pohlížet jako na soutěžitele dle definice uvedené v § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a nelze jej tak podezřívat z protisoutěžního jednání. Vágně vymezený účel vyžádání informací (podezření ze skutku, kterého se měl žalobce údajně dopustit) nemůže obstát, neboť tento již pozbyl relevantnosti. Ostatně sám žalovaný ve svých sděleních přiznává, že není dáno dostatečně odůvodněné podezření ze spáchání protisoutěžního jednání. Žádný jiný právně relevantní důvod, pro který by mohlo být po žalobci požadováno doložení natolik rozsáhlých podkladů a informací, nebyl ze strany žalovaného uveden. Pravomoc žalovaného není bezbřehá. Podle § 21e odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže musí žalovaný sdělit relevantní a platný účel, pro nějž předmětné informace potřebuje. Neučiní-li tak, jedná nad rámec svých kompetencí a dopouští se nezákonného postupu. Žalobce na tyto okolnosti žalovaného upozornil, ten nicméně ani poté ve svém šikanózním jednání neustal.
7. Žalovaný dále rozhodně nepostupuje v souladu se zásadou proporcionality. Podklady a informace požaduje po žalobci i za několik let zpětně, jejich rozsah lze označit za enormní, leckdy se jedná o dokumenty, jejichž poskytnutí podléhá souhlasu třetích stran a osob, kterými však žalovaný nedisponuje nebo je žalobci nedoložil. Žalovaný též požaduje informace týkající se právních předpisů, které by však měly být žalovanému známy z moci úřední. Nadto žalovaný po žalobci požaduje dokumenty a podklady vztahující se k MOV, což je organizace se sídlem v Lausanne ve Švýcarsku, a podléhá tak toliko švýcarské jurisdikci. Tuto skutečnost žalovaný nijak nevzal v potaz, ani neuvedl, na základě jakého právního titulu se cítí oprávněný prošetřovat MOV.
8. Závěrem žalobce uvedl, že s ohledem na tlak ze strany žalovaného, který ve svých sděleních opakovaně hrozil ukládáním pořádkových pokut, žádosti žalovaného částečně vyhověl, a to v rozsahu, který nezasahuje do práv třetích osob, a to podáním ze dne 11. 9. 2019.
9. Postup žalovaného, který po žalobci požaduje rozsáhlou dokumentaci a informace, aniž by vznesl jakýkoliv zákonný titul k tomu ho opravňující, a zároveň zasahuje do žalobcovy

autonomie, která je vymezena zákonem, je nezákonný. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby soud určil, že postup žalovaného v daném šetření je nezákonný, a dále, aby soud žalovanému uložil zdržet se dalšího nezákonného postupu vůči žalobci.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 10. 2019 v první řadě upozornil na judikaturu, podle níž je na místě jistá zdrženlivost soudu v případě zásahu do probíhajících procesů veřejné správy. Správní soudnictví je primárně koncipováno jako následná záruka zákonnosti a soud by měl zasahovat jen proti takovým úkonům správního orgánu, které lze označit za zjevně excesivní. Žalobce netvrdil ani neprokázal podmínky, za nichž by soud mohl žalobě vyhovět. Naopak žalobce postupuje v rámci uvedeného předběžného šetření do velké míry obstrukčním způsobem. Poskytnutí vyžádaných informací a podkladů se brání všemi možnými způsoby. Fakticky se tak snaží žalovanému zabránit v řádném prošetření možného protisoutěžního jednání, které je momentálně stále šetřeno toliko předběžně, správní řízení ve věci doposud nebylo zahájeno. Kromě zásahové žaloby podal žalobce rovněž námitku podjatosti úředních osob, jakož i žádost o nahlížení do spisu předběžného šetření.
11. Žalovaný svým postupem v rámci předběžného šetření nevybočil ze zákonných mezí. Předběžné šetření ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobce a MOV zahájil na základě podnětu, který obdržel. Za účelem prověření podezření se dne 15. 7. 2019 obrátil na žalobce s první žádostí o poskytnutí informací a podkladů. Zde žalobci popsal, v čem konkrétně spatřuje jeho možné protisoutěžní jednání, odkázal na příslušná ustanovení zákona o ochraně hospodářské soutěže a rovněž žalobce řádně poučil. Pokud se jedná o rozsah požadavků, jednalo se o třináct stručně formulovaných otázek. Všechny požadované informace přitom měly bezprostřední souvislost s prověřováním možného protisoutěžního jednání. Žalovaný dále žalobci stanovil lhůtu pro poskytnutí daných informací, a to do 29. 7. 2019. Tato lhůta byla následně na základě žádosti žalobce prodloužena, a to až do 15. 8. 2019. Fakticky se tak jednalo o měsíční lhůtu pro poskytnutí informací.
12. Dne 31. 7. 2019 zaslal žalovaný žalobci doplňující žádost o poskytnutí informací a podkladů, v níž se na žalobce obrátil ještě se dvěma dalšími dotazy. I zde žalobci sdělil účel, příslušné zákonné ustanovení a poučení. Svým rozsahem představovala tato žádost pouhé stručné doplnění první žádosti. Žalobci stanovil lhůtu do 20. 8. 2019, kterou poté k žádosti žalobce prodloužil, a to až do 23. 8. 2019. Fakticky se tak jednalo o více než třítydenní lhůtu.
13. Ani v jedné ze stanovených lhůt však žalobce informace a podklady neposkytl. Žalovaný tak byl nucen jejich předložení urgovat přípisy ze dne 28. 8. 2019 a 18. 9. 2019. Žalobce doložil kompletní informace a podklady až k 30. 9. 2019. V mezidobí však vynaložil značné úsilí, aby s žalovaným polemizoval o jeho pravomoci. Žalovaný je přitom podle zákona o ochraně hospodářské soutěže nadán vyšetřovací a kontrolní pravomocí mimo jiné také k tomu, aby posoudil nezbytnost informací a podkladů, které si vyžádá od dotčených subjektů a není právem šetřeného subjektu sám rozhodovat, jaké informace a podklady soutěžní úřad ke svému šetření potřebuje a které nikoliv.
14. Při svém postupu žalovaný vycházel zejména z § 20 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 20 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže o dozoru nad plněním povinností plynoucích

z tohoto zákona nebo z rozhodnutí žalovaného vydaných na základě tohoto zákona. Přiměřeně použitelný § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže pak každému stanoví povinnost poskytovat žalovanému na jeho písemnou výzvu a ve stanovené lhůtě obchodní záznamy. Zde se jedná o legislativní zkratku pro podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů nebo jiných záznamů, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení. Zákon též stanoví povinné náležitosti písemné výzvy. Neposkytnutí úplných, správných a pravdivých podkladů představuje přestupek fyzické nebo právnické osoby jako soutěžitelů, a orgánu veřejné správy. Žalovaný je též vázán i základními zásadami a principy postupu správních orgánů plynoucími ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

15. Vyžádání informací a podkladů proběhlo v daném případě zcela v souladu s výše uvedenými principy, ustanoveními zákona i judikaturou českou a unijní. Postup při vyžádání podkladů ani nikterak nevybočil ze standardní praxe žalovaného při šetření jiných podnětů či vyžadování informací a podkladů v rámci správních řízení. Žalovaný v obou přípisech žalobce řádně informoval o tom, na základě jakých ustanovení a za jakým účelem jsou podklady a informace požadovány. Veškeré vyžadované informace a podklady bezprostředně souvisely s prověřováním možného protisoutěžního jednání. Jednalo se tedy o informace, které mají význam pro objasnění skutkového stavu, resp. předmětu řízení. Oba příписы byly směřovány na poměrně úzký okruh informací a podkladů, které objektivně nebyly pro žalobce nikterak náročné a složité. Rozsah požadovaných informací a podkladů tedy není rozsáhlý či enormní, jejich vyžádání tak bylo v souladu se zásadou proporcionality. V obou přípisech též byly stanoveny přiměřené lhůty, které navíc byly dále prodlouženy.
16. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že žalovaný zasahuje do jeho autonomie, neboť není soutěžitelem ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže a nedopadá tak na něj pravomoc žalovaného. Povinnost součinnosti ve smyslu § 21e ZOHS zákona o ochraně hospodářské soutěže není omezena pouze na soutěžitele, ale jedná se o obecnou povinnost každého, kdo je písemně vyzván. Otázka, zda žalobce je či není soutěžitelem podle zákona o ochraně hospodářské soutěže tak pro řízení o podané zásahové žalobě není relevantní, může však být řešena v rámci meritorního řízení. Přitom skutečnost, že se žalobce řídí zákonem o ochraně olympijských symbolik, ještě neznamená, že by byl vyňat z působnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže, a to zejména v případě činnosti, která by narušovala hospodářskou soutěž. Pojem soutěžitel ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže je navíc nutno vykládat extenzivně a zahrnuje jakoukoliv jednotku ve smyslu „ekonomická entita“, která provozuje hospodářskou činnost v nejširším smyslu. Žalobce s velkou mírou pravděpodobnosti soutěžitelem ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže je, neboť disponuje právní subjektivitou a může svou činností ovlivňovat hospodářskou soutěž.
17. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že pokud by požadované informace a podklady podléhaly souhlasu třetích osob, případně se vztahovaly k MOV sídlícímu ve Švýcarsku, nespádaly by pod pravomoc žalovaného. Ustanovení § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže nepředpokládá pro uplatnění pravomoci žalovaného Úřadu vyžadovat podklady a informace jakýkoli souhlas osob, jichž se tyto podklady a informace týkají. Žalobce ostatně ani neuvádí, z čeho by taková povinnost měla plynout. Obdobně zákon nestanoví ani personální limity („každý“). Žalovaný má tudíž pravomoc vyžadovat informace i po zahraničních subjektech, bez ohledu na to, ve které zemi sídlí, pokud by

tyto mohly pomoci k prověření podezření z možného narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu v České republice. Žalovanému by tak nic nebránilo ani v obrácení se přímo na MOV, shledá-li to nezbytným pro prošetření možného protisoutěžního jednání. Podle § 1 odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže, se tento zákon vztahuje i na jednání soutěžitelů, k němuž došlo v cizině, které narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž na území České republiky.

18. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci soudem

19. Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení, v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. Podanou žalobou brojil žalobce proti předběžnému šetření vedenému žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-P0231/2019/DP.

III.a) Skutkový stav

21. Soud ze soudního a správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti.
22. Dne 19. 6. 2019 obdržel žalovaný podnět týkající se údajného zneužívání dominantního postavení žalobcem a MOV. Na základě tohoto podnětu žalovaný přípisem ze dne 15. 7. 2019, č. j. ÚOHS-P0231/2019/DP-19277/2019/830/JVj, žalobce dle § 20 odst. 1 písm. a), odst. 3 ve spojení s § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže vyzval k poskytnutí podkladů a informací ve lhůtě do 29. 7. 2019. Ve výzvě uvedl, že obdržel podnět ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobcem a Mezinárodním olympijským výborem, kterého „*se mají dopouštět nepřiměřeným omezováním reklamních a marketingových práv sportovců a dalších osob účastnících se olympijských her (dále též „OH“) v průběhu konání OH prostřednictvím stanovení a aplikace pravidla 40, prováděcího ustanovení 3 Olympijské charty (dále jen „40/3“) a výkladových pravidel vydaných MOV a ČOV k tomuto ustanovení.*“ Za účelem „*prověření podezření na možné protisoutěžní jednání popsané v obdrženém podnětu*“ pak žalovaný specifikoval tyto požadované podklady a informace:

„1. Předložte Olympijskou chartu a Guideline MOV (včetně např. období IOC Social and Digital Media Guidelines for persons accredited to the Games, Use of Participant's image for advertising purposes) pro OH v Tokiu 2020.

2. Sdělte, zda ČOV diskutoval pro OH v Tokiu 2020 s MOV nutnost změny pravidla 40/3 v důsledku stížností účastníků OH a marketingových a reklamních společností apod. Pokud ano, uveďte podrobně.

3. Sdělte, zda ČOV diskutoval pro OH v Tokiu 2020 s MOV podobu Guideline MOV. Pokud ano, uveďte podrobně.

4. Uveďte, zda ČOV již vydal Pravidla pro NEpartnery, sportovce a funkcionáře podle pravidla 40 pro OH v Tokiu 2020. Pokud ano, předložte je. Dále uveďte, ve kterých konkrétních bodech jsou česká pravidla upravena odlišně od pravidel MOV, a specifikujte důvody odlišné úpravy pravidel pro ČR v jednotlivých bodech. V případě, že ČOV dosud Pravidla pro NEpartnery, sportovce a funkcionáře podle pravidla 40

pro OH v Tokiu 2020 nevydal, předložte jejich návrh, pokud jím disponujete, a specifikujte odlišnosti (viz předchozí věta).

5. Uveďte, ve kterých konkrétních bodech jsou Pravidla pro NEpartnery, sportovce a funkcionáře podle pravidla 40 pro OH v Pchjongčchangu 2018 upravena odlišně od pravidel MOV, a specifikujte důvody odlišné úpravy pravidel pro ČR v jednotlivých bodech.

6. Uveďte, zda ČOV vydal Pravidla pro NEpartnery, sportovce a funkcionáře podle pravidla 40 pro OH v Rio de Janeiro 2016. Pokud ano, předložte je. Dále uveďte, ve kterých konkrétních bodech jsou česká pravidla upravena odlišně od pravidel MOV, a specifikujte důvody odlišné úpravy pravidel pro ČR v jednotlivých bodech.

7. Sdělte, zda ČOV diskutuje v průběhu vytváření Pravidla pro NEpartnery, sportovce a funkcionáře podle pravidla 40 jejich podobu s MOV, případně s dalšími národními olympijskými výbory. Konkretizujte body, které a jak byly změněny na základě těchto diskuzí.

8. Předložte vzorové Smlouvy s reprezentantem o účasti v Českém olympijském týmu pro OH v jednotlivých letech 2012, 2014, 2016 a 2020 (případně jejich návrh).

9. Sdělte, zda byla od roku 2012 udělena jakákoliv sankce sportovcům, trenérům, sportovním svazům nebo členům výpravy v souvislosti s porušením pravidla 40/3, výkladových pravidel MOV a ČOV, či částí uzavřených smluv s ČOV týkajících se oblasti použití osobnostních práv/marketingu. Pokud ano, sdělte podrobnosti k jednotlivým sankcím.

10. Uveďte výši příjmů (v Kč bez DPH) na základě partnerských smluv s oficiálními partnery, dodavateli a sponzory ČOV a společnosti Česká olympijská a. s., a to v roční frekvenci od roku 2014 do současnosti.

11. Sdělte výši výdajů (v Kč bez DPH) ČOV a společnosti Česká olympijská a. s. vynakládaných na podporu sportu, sportovních svazů, organizací, soutěží apod., a to v roční frekvenci od roku 2014 do současnosti.

12. Uveďte počet žádostí o výjimku dle pravidla 40/3, které ČOV obdržel pro jednotlivé OH v letech 2012, 2014, 2016 a 2018, a též počet žádostí, které byly zamítnuty (včetně odůvodnění).

13. Uveďte, zda existuje jakákoli česká právní úprava, která by odůvodňovala odlišnou úpravu výkladových pravidel 40/3 ve vztahu k ČR. Pokud ano, specifikujte.“

23. Následně zástupce žalobce podáním ze dne 29. 7. 2019 oznámil žalovanému převzetí právního zastoupení a sdělil mu, že požadované podklady a informace doloží nejpozději do 15. 9. 2019. Současně požádal o nahlédnutí do spisu.
24. V odpovědi na toto podání ze dne 31. 7. 2019 žalovaný částečně žalobci vyhověl a prodloužil lhůtu na předložení požadovaných podkladů a informací do 15. 8. 2019. Ve vztahu k žádosti o nahlížení do spisu jej pak vyzval k uvedení a doložení právního zájmu či jiného vážného důvodu ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu.
25. Téhož dne žalovaný zaslal žalobci výzvu č. j. ÚOHS-P0231/2019/DP-20950/2019/830/DK1, aby ve lhůtě do 20. 8. 2019 poskytl ještě tyto informace a podklady:

„1. Popište postup výběru oficiálních olympijských sponzorů pro Českou republiku ze strany ČOV, případně její dceřiné společnosti Česká olympijská a. s., se sídlem Benešovská 1925/6, Vinohrady, Praha 10, IČO 25268708 (dále též „ČO“). Pokud existují jakékoli dokumenty upravující pravidla výběru, Úřad žádá o jejich předložení. Zároveň uveďte, jak často k takovému výběru dochází (např. zda je nový výběr prováděn pro každé olympijské hry).

2. Předložte, prosím, vzorovou smlouvu uzavíranou mezi ČOV či ČO a olympijskými sponzory, případně návrh vzorové smlouvy pro OH v Tokiu 2020, pokud dosud nebyla odsouhlasena její konečná verze. Zároveň předložte všechny v současné době platné smlouvy uzavřené mezi ČOV či ČO a olympijskými sponzory. “

26. I v reakci na tuto výzvu žalobce podáním ze dne 31. 7. 2019 žalovanému sdělil, že požadované podklady a informace doloží nejpozději do 15. 9. 2019.
27. Přípisem ze dne 1. 8. 2019 pak žalovaný prodloužil lhůtu pro předložení podkladů a informací vyžádaných dne 31. 7. 2019 do 23. 8. 2019.
28. Žalobce v podání ze dne 15. 8. 2019 uvedl, že nezneužívá svého dominantního postavení, naopak postupuje zcela v rámci své kompetence vymezené mu zákonem o ochraně olympijských symbolik. Dále odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 23 Cdo 2097/2011, Olympijskou chartu, jakož i rezoluci VS OSN s tím, že není zřejmé, jakým způsobem by se on sám, potažmo MOV, mohl dopustit porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, a v čem spočívá podezření žalovaného na možné protisoutěžní jednání. Dodal, že MOV vystupuje proti jakémukoliv politickému nebo komerčnímu zneužití sportu. Práva k olympijským hrám a k olympijskému vlastnictví jsou zcela výlučně v jeho dispozici, přičemž on určuje podmínky přístupu k nim a jejich využití. Tuto svou pravomoc může delegovat na národní olympijské výbory. Požadavek žalovaného je nad rámec zásady proporcionality. Zároveň uvedl, že žalovaný po něm nepožaduje obchodní záznamy, ani nezdůvodňuje, jakou by požadované informace a podklady měly mít souvislost s obchodními záznamy. Z těchto důvodů by mu tak mělo být umožněno nahlédnout do spisu. Nebyl doložen žádný konkrétní důvod, resp. podezření ze spáchání individualizovaného skutku, který je oprávněn řešit žalovaný v rámci své kompetence, pro nějž by žalobci měla vzniknout povinnost předložit žalovanému tak rozsáhlou dokumentaci.
29. Žalovaný v přípisu ze dne 23. 8. 2019 zopakoval, že v dané fázi (šetření podnětu) dosud nebylo zahájeno správní řízení, žalobce tudíž nevystupuje v procesní pozici účastníka správního řízení, ale v pozici soutěžitele, jehož jednání je prověřováno. Dále se zabýval otázkou svojí pravomoci, problematikou „obchodních záznamů“, zásadou proporcionality a délkou lhůt. Uzavřel, že žalobce je povinen poskytnout informace a podklady vyžádané přípisy žalovaného ze dne 15. 7. 2019 a 31. 7. 2019, a to ve lhůtách stanovených žalovaným. V opačném případě se žalobce vystavuje nebezpečí uložení pořádkové pokuty. Současně žalovaný stanovil dodatečnou lhůtu do 26. 8. 2019 pro informace a podklady, které měly být doloženy nejpozději do 15. 8. 2019. Ve vztahu ke lhůtě týkající se výzvy ze dne 31. 7. 2019 a stanovené do 23. 8. 2019 žalovaný nic nezměnil. Dodal, že o žádosti o nahlédnutí do spisu bude rozhodnuto v nejbližších dnech.
30. V podání ze dne 26. 8. 2019 žalobce sdělil, že aktuálně obdržel přípis žalovaného ze dne 23. 8. 2019 a vzhledem k tomu, že jeho zástupce je právě na dovolené, z níž se vrací dne 2. 9. 2019, nemůže se prozatím nijak vyjádřit.

31. Žalovaný poté v přípisu ze dne 28. 8. 2019 zrekapituloval obsah dosavadní korespondence s žalobcem a stanovil dodatečnou lhůtu pro doložení všech požadovaných podkladů a informací do 11. 9. 2019.
32. Usnesením ze dne 3. 9. 2019, č. j. ÚOHS-V0135/2019/NH-24374/2019/830/DKl, pak žalovaný dle § 38 odst. 5 správního řádu nevyhověl žádosti žalobce o nahlížení do spisu sp. zn. ÚOHS-P0231/2019/DP, neboť žalobce pro to neprokázal právní zájem ani jiný vážný důvod. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 18. 9. 2019 rozklad s tím, že jeho potřeba zjistit, na základě jakého právního důvodu žalovaný zasahuje do jeho zákonné autonomie je zcela legitimní.
33. V podání ze dne 11. 9. 2019 žalobce zopakoval základní body své argumentace a připojil odpovědi a podklady ve smyslu požadavků žalovaného. Současně žalovaného uvědomil o podání nyní projednávané zásahové žaloby.
34. Žalovaný se v reakci na toto podání v přípisu ze dne 18. 9. 2019 zabýval opakovaně vznášenými námitkami žalobce, a to zejména ohledně postavení žalobce a MOV coby soutěžitelů ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže a dále souhlasu třetích stran k poskytnutí smluv. Dále žalovaný konstatoval, že dříve požadované podklady a informace byly poskytnuty pouze částečně. V této souvislosti připojil přehled dosud nedodaných informací a podkladů a vyzval žalobce k jejich dodatečnému poskytnutí ve lhůtě do 27. 9. 2019.
35. Podáním ze dne 25. 9. 2019 žalobce předložil žalovanému podklady, které administrativním pochybením nedoložil již dříve, a to Olympijskou chartu a svoje výroční zprávy.
36. Dne 26. 9. 2019 žalobce namítl podjatost příslušných úředních osob, a to s ohledem na jejich dosavadní nezákonný postup a neochotu vyčkat na rozhodnutí krajského soudu o žalobě.
37. Podáním ze dne 27. 9. 2019 pak žalobce odpověděl na výzvu žalovaného ze dne 18. 9. 2019.
38. Usnesením ze dne 7. 10. 2019, č. j. ÚOHS-V0167/2019/PD-27315/2019, žalovaný rozhodl, že příslušné úřední osoby nejsou vyloučeny z provádění úkonů v šetření podnětu vedeném žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-P0231/2019/DP.

III.b) Právní hodnocení

39. Pokud jde o právní posouzení věci, nutno v první řadě uvést, že podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže žalovaný *vykonává dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní povinnosti vyplývající pro ně z tohoto zákona nebo z rozhodnutí Úřadu vydaných na základě tohoto zákona*. Při výkonu tohoto dozoru pak dle odstavce 3 téhož paragrafu postupuje *přiměřeně podle § 21e, 21f a 21g a může zahájit řízení z moci úřední*.
40. Povahou takto definovaného správního dozoru, resp. tzv. předběžného šetření dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326, č. 2458/2012 Sb. NSS (věc *Telefónica Czech Republic*). Dospěl v něm k závěru, že předběžné šetření je přípustným zásahem do autonomní sféry soutěžitelů, jichž se týká, jen v rozsahu, který je nezbytný pro dosažení zákonem vymezeného účelu předběžného šetření a tomuto účelu přiměřený. Účelem předběžného šetření je kontrola dodržování povinností, které soutěžitelům

vyplývají ze zákona o ochraně hospodářské soutěže, ze soutěžního práva Evropské unie nebo z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, včetně případného prvotního ověření podnětů či zjištění nasvědčujících možnému porušení těchto povinností. Účelem předběžného šetření není shromažďování veškerých podkladů pro konečné posouzení otázky, zda došlo ke spáchání soutěžního deliktu a kdo ho spáchal, předběžné šetření tedy nemá nahrazovat správní řízení o tomto deliktu, a zbavovat tak soutěžitele práv, která by jim v tomto řízení příslušela. Pokud předběžné šetření svým rozsahem a zaměřením překročí zákonem vymezený rámec, mohou se dotčení soutěžitelé úspěšně domáhat soudní ochrany žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu.

41. V průběhu předmětného šetření pak žalovaný vůči žalobci aplikoval § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže. Podle jeho odstavce 1 *každý, kdo poskytuje Úřadu podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů nebo jiných záznamů, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení (dále jen „obchodní záznamy“), je povinen poskytovat je úplné, správné a pravdivé.* Dle odstavce 2 je pak každý *povinen poskytnout Úřadu na jeho písemnou výzvu a ve stanovené lhůtě obchodní záznamy. Ve výzvě Úřad uvede ustanovení zákona, o které výzvu opírá, jaké obchodní záznamy požaduje, lhůtu, ve které mají být poskytnuty, a účel, pro který je požaduje, a upozorní na to, že za nesplnění povinnosti podle předchozí věty může uložit pořádkovou pokutu podle § 22c.*
42. Obsahem tohoto instrumentu se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 231/2015-64, č. 3397/2016 Sb. NSS (věc *RegioJet*). Činil tak sice ve znění daného ustanovení účinném do 18. 10. 2016, následná novelizace provedená zákonem č. 293/2016 Sb., však na jeho použitelnosti nezměnila v zásadě ničeho. Na nyní projednávanou věc jsou pak jeho obecné závěry použitelné i přes poněkud odlišné postavení účastníků. I nadále je tudíž podstatný názor kasačního soudu, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže musí při vyžadování informací a podkladů podle § 21e odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže postupovat v souladu se zásadou proporcionality. Požadované informace a podklady musí být způsobilé napomoci ke zjištění domnělého protiprávního jednání, nesmí být vyžadovány opakovaně po nepřiměřenou dobu a nesmí být vyžadovány s nepřiměřenou intenzitou.
43. V nyní projednávané věci krajský soud shledal, že žalovaný postupoval ve shora vymezených mantinelech.
44. Prvořadou otázkou zde bylo, zda se na žalobce vůbec vztahuje působnost žalovaného. V tomto ohledu žalobce zejména obecně tvrdil, že není soutěžitelem. Totiž, jak již bylo uvedeno shora, podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže žalovaný vykonává dozor nad tím, zda a jakým způsobem *soutěžitelé* plní povinnosti.
45. Podle § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže se soutěžiteli podle tohoto zákona rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právnickými osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli.
46. Žalobce je v prvé řadě právnickou osobou (spolkem), jednu z podmínek tedy nepochybně splňuje. Pokud pak jde o podmínku další, vycházel žalovaný z toho, že žalobce minimálně může svou činností ovlivňovat hospodářskou soutěž. V přípisu ze dne 18. 9. 2019 žalovaný uvedl: *„[...] jak ČOV, tak MOV jednak disponují právní subjektivitou a jednak mohou svou činností ovlivňovat hospodářskou soutěž, neboť v důsledku jejich činnosti může mj. docházet*

k omezování možnosti sportovců (případně dalších osob účastnících se olympijských her) při reklamní a propagační činnosti a k omezování soutěže mezi soutěžiteli zajišťujícími/poptávajícími reklamní a propagační činnosti včetně znevýhodňování tzv. neolympijských sponzorů vůči olympijským.“ S tímto závěrem soud plně souhlasí, neboť vyplývá i z podkladů a informací doložených žalobcem. Ostatně imanentně je ovlivňování hospodářské soutěže skryto i v samotném zákoně o ochraně olympijských symbolik, na nějž žalobce sám odkazuje. Jak v tomto ohledu zcela přiléhavě konstatoval žalovaný v přípisu ze dne 18. 9. 2019, „[s]kutečnost, že se ČOV řídí zákonem o ochraně olympijských symbolik, neznamená, že by byl vyňat z působnosti zákona, zejména pak ve vztahu k jeho činnosti, která by omezovala hospodářskou soutěž nad míru nezbytně nutnou k ochraně olympijských symbolik“. Z komunikace žalovaného se žalobcem je zcela zřejmé, že si je žalovaný plně vědom zmocnění plynoucího pro žalobce ze zákona o ochraně olympijských symbolik. Správně však stojí na pozici, že tento zákon neznamená libovůli (minimálně ve smyslu využívání výhodnější pozice) žalobce při uzavírání smluv dotýkajících se reklamních a marketingových práv sportovců a dalších osob, či jinak řečeno, že i žalobcem z daného zákona dovozovaná autonomie má své hranice a limity.

47. Závěr, že žalobce je soutěžitelem ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže ostatně plyne i z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 23 Cdo 2097/2011, na nějž přitom poukázal sám žalobce. Podstatou tehdy rozhodované věci byla právě ochrana žalobce před *nekalosoutěžním* jednáním národního podniku Budějovický Budvar. Je tak zcela zřejmé, že žalobce je schopen svým jednáním ovlivňovat hospodářskou soutěž.
48. Zcela nad rámec lze v tomto ohledu též odkázat na aktuální rozhodnutí německého kartelového úřadu (Bundeskartellamt) ze dne 25. 2. 2019, B2-26/17, ohledně totožného merita věci (německá verze dostupná na www.bundeskartellamt.de/SharedDocs/Meldung/DE/AktuelleMeldungen/2019/26_01_2018_Ver%C3%B6ffentlichung_Entscheidungen_DOSB_IOC.html, anglická verze rozhodnutí dostupná na www.bundeskartellamt.de/SharedDocs/Meldung/EN/AktuelleMeldungen/2019/25_10_2019_decision_Olympische_Spiele.html;jsessionid=26A23C39E0C2AC09DD0BF48F918A2A34.2_cid387).
49. Pokud pak jde o žalobcem namítané nedostatečné vymezení předmětu šetření (individualizace skutku), nutno uvést, že s ohledem na fázi, v níž se postup žalovaného nachází, je předmět šetření vymezen dostatečně. V tomto ohledu v podstatě stačí poukázat na shora citovaný prvotní přípis (výzvu) žalovaného ze dne 15. 7. 2019. Z něj je zcela patrné, že žalovaný prošetřuje podezření na zneužívání dominantního postavení žalobcem a MOV spočívajícího v nepřiměřeném omezování reklamních a marketingových práv sportovců a dalších osob účastnících se olympijských her v průběhu jejich konání prostřednictvím stanovení a aplikace pravidla 40, prováděcího ustanovení 3 Olympijské charty a výkladových pravidel vydaných MOV a ČOV k tomuto ustanovení. Na základě uvedeného je ve vztahu k použitému institutu dostatečným způsobem zřejmé, jakého okruhu otázek se prověřování týká. Ostatně předmět šetření lze dále blíže dovodit i ze specifikace požadovaných podkladů a informací. Nelze tedy hovořit o tom, že by si žalobce nemohl být vůbec vědom, čeho se dané šetření týká.
50. Pokud pak jde o samotnou aplikaci § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže žalovaným, nutno v první řadě uvést, že žalobce modifikuje přesný význam pojmu „obchodní záznamy“. Jak je zřejmé z odstavce 1 daného ustanovení, jedná se o legislativní zkratku. Z její definice plyne, že se může jednat o *jakékoliv* podklady a informace, přičemž

jedinou podmínkou, kterou musí splňovat, je skutečnost, že *mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení*. V tomto ohledu je pak nutno uvést, že žalobce ani konkrétně neuvádí žádný z podkladů či informací požadovaných žalovaným, který by *prima vista* nemohl mít význam pro objasnění vymezeného předmětu šetření.

51. Soud se pak neztotožnil ani s poukazem žalobce na to, že jsou po něm požadovány rozsáhlé podklady či informace, a to i za několik let zpětně. Lze konstatovat, že pro řádné prověření podezření z deliktu je nezbytné i stanovení alespoň hrubého časového rámce případného závadného jednání delikventa. Tu je možno uvést, že žalovaný ani nepožadoval podklady a informace, jež by se týkaly již promlčeného jednání (i když obecně ani vznesení požadavku na takové informace nelze vyloučit). Pro řádný závěr žalovaného je též zcela nezbytné alespoň rámcově posoudit postup žalobce v průběhu času, porovnat jednotlivé časové úseky (v daném případě např. postup žalobce v jednotlivých olympijských cyklech) apod. Okruh otázek a požadovaných podkladů lze v daném případě hodnotit jako odpovídající předmětu šetření. Na druhou stranu je zřejmé, že po předložení a vyhodnocení této sady prvotních informací a podkladů by žalovaný již v zásadě neměl výrazněji prodlévat s případným zahájením správního řízení, resp. s ukončením předběžného šetření. Jinak řečeno, pokud v rámci téhož předběžného šetření bude žalovaný po žalobci bez dalšího, tedy bez uvedení podstatných důvodů, případně požadovat další podklady a informace, nelze již vyloučit překročení mezí proporcionality plynoucích ze shora uváděné judikatury.
52. V dané věci není nepodstatné ani časové hledisko. Předmětné předběžné šetření je v zásadě na samém počátku, přičemž jeho délku navíc podstatným způsobem ovlivnil sám žalobce. Nelze tudíž hovořit o tom, že by byl žalobce zasažen na právech z důvodu trvání předběžného šetření.
53. Stejně tak lhůty stanovené v jednotlivých výzvách žalovaným lze hodnotit jako přiměřené, a to tím spíše, že žalovaný vyhovoval (byť někdy částečně) žádostem žalobce o jejich prodloužení. Ani v tomto ohledu tak nelze hovořit o šikanózním postupu žalovaného.
54. V této souvislosti nutno konstatovat, že výzva, resp. výzvy žalovaného dle § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže obsahovaly všechny zákonné náležitosti.
55. Z hlediska zákonnosti postupu žalovaného pak nemá relevanci ani tvrzení žalobce, že MOV podléhá toliko švýcarské jurisdikci. Zde se soud s odkazem na § 1 odst. 4 a 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže plně ztotožnil se závěrem žalovaného uvedeným v přípisu ze dne 18. 9. 2019, že *„zákon se vztahuje i na jednání soutěžitelů, k němuž došlo v cizině, které narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž na území České republiky. Přitom platí, že zákon nijak nerozlišuje mezi soutěžiteli, kteří jsou založeni podle tuzemského a podle zahraničního práva. Podstatným ukazatelem pro uplatnění zákona na jednání jednotlivých soutěžitelů je pouze existence alespoň potenciálního narušení hospodářské soutěže na trhu v České republice. Nadto je třeba navíc podotknout, že Úřad je oprávněn taktéž aplikovat čl. 101 a 102 Smlouvy o fungování Evropské unie“*.
56. Stejně tak žalovaný v přípisu ze dne 18. 9. 2019 správně argumentoval ustanoveními § 21c a § 24 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve vztahu k tvrzení žalobce, že mu nemůže předložit smluvní dokumenty týkající se třetích stran, neboť k tomu nemá jejich souhlas.
57. Ani námitka žalobce, že žalovaný po něm požaduje informace týkající se právních předpisů, které by mu však měly být známy z moci úřední, není důvodná. Zde se zjevně

jedná o bod 13. prvotní výzvy ze dne 15. 7. 2019 („Uveďte, zda existuje jakákoli česká právní úprava, která by odůvodňovala odlišnou úpravu výkladových pravidel 40/3 ve vztahu k ČR. Pokud ano, specifikujte.“). Tento bod výzvy soud vnímá přesně obráceně než žalobce. Jak uvedeno již shora, jedná se o zjevné upřesnění obecněji specifikovaného předmětu šetření, a tedy *de facto* výzvu k podání právní ale i skutkové argumentace spočívající v umožnění žalobci uvést svůj postup i do případných právních souvislostí. V tomto ohledu lze toliko respektovat postoj žalovaného, který se ve vztahu k žalobci zjevně nehodlá stavět do pozice děda Vševěda.

IV. Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
59. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu